

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

*Decizie tradusă și redactată de către Direcția agent guvernamental.
Ea poate suferi modificări de formă.*

SECȚIA A DOUA

DECIZIE

Cerere nr. 58144/09
Igor BONDARENCO
versus Republica Moldova

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a doua), întrunită la 18 septembrie 2018 în cadrul unui comitet compus din:

Paul Lemmens, *Președinte*,

Valeriu Grițco,

Stéphanie Mourou-Vikström, *judcători*,

și de Hasan Bakırcı, *Grefier adjunct al Secției*,

Având în vedere cererea menționată mai sus depusă la 23 octombrie 2009,

Având în vedere observațiile prezentate de către guvernul pârât,

Deliberând, decide următoarele.

ÎN FAPT

I.CIRCUMSTANȚELE CAUZEI

1. Reclamantul, dl Igor Bondarenco, este cetățean al Republicii Moldova, născut în 1967 și domiciliat în Bender.

2. Guvernul Republicii Moldova („Guvernul”) a fost reprezentat de către agentul său.

3. Circumstanțele cauzei, după cum au fost redată de către părți, pot fi rezumate după cum urmează.

4. Printr-o decizie din 10 septembrie 2007 a curții supreme a autoproclamatei „Republici Moldovenești Nistrene” („rmn”), reclamantul a fost învinuit de divulgarea unui secret de stat și condamnat la cinci ani și jumătate privațiune de libertate. Urmare a recursului reclamantului, această decizie a fost menținută de către un alt complet al curții supreme a „rmn” la 29 aprilie 2009.

5. La 6 mai 2009 reclamantul a fost eliberat.

1. PLÂNGERE

6. Invocând Articolul 5 § 1 din Convenție, reclamantul afirmă faptul că reținerea sa de către structurile „rnm” a fost ilegală.

2. ÎN DREPT

A. Cu privire la jurisdicție

7. Curtea inițial trebuie să determine dacă faptele enunțate de către reclamant cad sub incidența jurisdicției Republicii Moldova în sensul Articolului 1 din Convenție.

1. Argumentele părților

8. Reclamantul susține că circumstanțele cauzei cad sub incidența jurisdicției Republicii Moldova.

9. Guvernul admite această afirmație.

2. Aprecierea Curții

10. Curtea amintește că principiile generale legate de jurisdicție în sensul Articolului 1 din Convenție cu privire la acțiunile și faptele care au avut loc în regiunea transnistreană a Republicii Moldova au fost stabilite în hotărârile *Ilașcu și alții v. Moldova și Rusia* ([MC], nr. 48787/99, §§ 311-319, CEDO 2004-VII), *Catan și alții v. Republica Moldova și Rusia* ([MC], nr. 43370/04, 8252/05 și 18454/06, §§ 103-107, CEDO 2012 (extrase)), cât și, mai recent, *Mozer v. Republica Moldova și Rusia* ([MC], nr. 11138/10, §§ 97-98, CEDO 2016).

11. În cauzele *Ilașcu și alții*, *Catan și alții* și *Mozer* (citate mai sus), Curtea a estimat că, deși Republica Moldova nu a exercitat vreo autoritate în regiunea transnistreană, Moldova era Statul teritorial pe care se aflau persoanele din această regiune și, respectiv, acestea se aflau sub jurisdicția sa. Obligația care îi revenea Republicii Moldova conform Articolului 1 din Convenție de a recunoaște oricărei persoane aflate sub jurisdicția sa drepturile și libertățile garantate de Convenție se limita astfel la întreprinderea măsurilor posibile și în conformitate cu dreptul internațional de ordin diplomatic, economic, judiciar sau altul (*Ilașcu și alții*, citat mai sus, § 333, *Catan și alții*, citat mai sus, § 109, și *Mozer*, citat mai sus, § 100). Obligațiile Republicii Moldova în baza Articolului 1 din Convenție au fost descrise drept obligații pozitive (*Ilașcu și alții*, citat mai sus, §§ 322 și 330-331, *Catan și alții*, citat mai sus, §§ 109-110, și *Mozer*, citat mai sus, § 99).

12. Curtea nu vede vreun alt motiv de a distinge această cauză de cele menționate mai sus. Ea reține, printre altele, că Guvernul nu a emis nici o obiecție în privința adoptării unei abordări similare. Ea conchide că reclamantul din speță cade sub jurisdicția Republicii Moldova în sensul Articolului 1 din Convenție, doar că responsabilitățile acestui Stat în acțiunile enunțate trebuie să fie stabilite prin prisma obligațiilor pozitive citate mai sus (*Ilașcu și alții*, citat mai sus, § 335).

B. Cu privire la plângerile în baza Articolului 5 § 1 din Convenție

13. Reclamantul susține că detenția sa dispusă de către instanțele „rmn”, instituite ilegal, este contrară Articolului 5 § 1 din Convenție.

14. Întâi de toate, Curtea amintește că procedura de înaintare a plângerii în fața sa trebuie să aibă un caracter subsidiar în raport cu sistemele naționale de protecție a drepturilor omului și că această subsidiaritate se exprimă prin Articolele 13 și 35 § 1 din Convenție (a se vedea, printre multe altele, *Paposhvili v. Belgia* [MC], nr. 41738/10, § 184, 13 decembrie 2016). De asemenea, ea reiterează că Articolul 35 § 1 din Convenție, care enunță prevederea epuizării căilor de recurs interne, prezintă o legătură strânsă cu Articolul 13 din Convenție (*Kudła v. Polonia* [MC], nr. 30210/96, § 152, CEDO 2000-XI).

15. Revenind la situația din „rmn”, Curtea amintește că obligația pozitivă care îi revine Republicii Moldova este de a utiliza toate mijloacele juridice și diplomatice posibile pentru a continua să garanteze persoanelor care locuiesc în regiunea transnistreană protecția drepturilor și a libertăților definite de către Convenție (*Mozer*, citat mai sus, § 214). În baza Articolului 13 din Convenție, ea a considerat că „remediul” pe care Republica Moldova trebuia să-l ofere reclamantului era în a-i asigura posibilitatea de a furniza autorităților moldovenești informații detaliate despre situația sa și de a fi informat despre diverse demersuri juridice și diplomatice întreprinse de către acestea (*ibidem*).

16. În speță, Curtea constată că reclamantul nu informat la autoritățile moldovenești despre cauza sa. Prin urmare, ea constată că acestea nu au avut posibilitatea de a întreprinde demersuri diplomatice și juridice pentru a încerca să se intervină în cazul reclamantului și să-și îndeplinească obligațiile pozitive care îi revin în baza Articolului 1 din Convenție.

17. Astfel, cererea trebuie să fie respinsă din cauza neepuizării căilor de recurs interne prin aplicarea Articolului 35 §§ 1 și 4 din Convenție.

Din aceste considerente, Curtea, în unanimitate,

Declară cererea inadmisibilă.

Întocmită în limba franceză și notificată în scris la 11 octombrie 2018.

Hasan Bakırcı
Grefier adjunct

Paul Lemmens
Președinte